

kun flygtigt de Aarsager, som have drevet os ind i den fortvivlede finansielle Situation, og fremkaldt Nødvendigheden af de nye Skatter; Nødvendigheden vel at mærke taget ikke i finansiell og økonomisk Forstand, men i partipolitisk Forstand, thi det er den eneste Nødvendighed, der foreligger: Om Militærudgifterne udtaler den højtærede Finansminister, „at det er med en vis Modstræben, man atter og atter vender tilbage til dette Emne“, og det kan jeg saa grumme godt forstaa. Jeg forstaa saa grumme godt, at det maa være med en vis Modstræben, med megen Uvillie, at han og hans Meningsfæller stadig maa søge at bortforklare den Rolle, Militarismen har spillet til Udsugelse af Statens Økonomi. Jeg forstaa saa godt, at det maa være med en alt andet end lystelig Følelse, da Kendsgøingerne dog tale saa stærkt derimod. Jeg gør opmærksom paa det lille Træk — et af de Tilfælde, der se ud som en Tanke —, at Underskuddet paa det sidste Statsregnskab opgøres til 33,2 Mill. Kr., medens Militærudgifterne kunne regnes til 32,9 Mill., saa at altsaa de to Størrelser næsten matematisk falde sammen. Jeg henviser i øvrigt til den interessante Opgørelse, som min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), forleden Dag fremlagde her i Tinget, og hvorefter det tilstrækkelig tydeligt fremgaar, at al denne Tale om Socialdemokratiets Medansvar for den finansielle Situation er greben ud af Luften.

Det var med Hensyn til Militærudgifterne. Med Hensyn til de sociale Udgifter hævdede den højtærede Finansminister, at den Beregning, han havde opstillet over dem og deres Stigning, holdt Stik, og at navnlig den første Gruppe, han havde anført, de egentlige sociale Udgifter i Ordets snævrere Forstand, vilde man ikke med Skygge af Ret kunne anfægte. Det har den højtærede Finansminister nu ikke ganske Ret til at sige. For til Eksempel en Autoritet som Generaldirektør Rubin har jo ikke anerkendt den Gruppering, som den højtærede Finansminister følger. Generaldirektør Rubin medregner til Eksempel ikke Udgifterne til Oprettelse af Jordlodder for Landarbejdere i denne Gruppe. Hvis man følger den højtærede Finansministers Opstillingsmaade, faar man for disse de egentlige sociale Udgifter paa det sidste Statsregnskab en Udgift af 11,859,000 Kr., men følger man Generaldirektør Rubin, faar man kun 9,188,000 Kr. Det er en Difference paa 2,671,000

Kr. Men naar man kommer til en saa stor Forskel ved at følge Generaldirektør Rubin; kan dog den højtærede Finansminister ikke med nogen Ret sige, at hans Beregningsmaade er uangribelig, den er tværtimod i høj Grad anfægtelig, ja, efter min Mening er den endog i høj Grad vildledende (*Finansministeren* [Neergaard]: Hvori bestaar da det vildledende?). For Eksempel ved, at man opfører Udgifterne til Jordlodder for Landarbejdere blandt de egentlige sociale Udgifter i Ordets snævrere Forstand. Det er en Udgiftspost, jeg lægger den største Vægt paa, men som jeg vil hævde ikke kan stilles her paa denne Plads.

Den højtærede Finansminister vedkendte sig sin gamle Udtalelse om Socialdemokratiet som Bremsen, der havde tirket Hesten og derved drevet den sociale Lovgivning frem, og naar han tilføjer, at det er de borgerlige Partier, der have vedtaget de sociale Love, og ikke Socialdemokratiet, er det en saa selvindlysende Ting, at det behøver den højtærede Finansminister ikke at spille Ord paa. Vi vide alle, at Socialdemokratiet desværre ikke endnu er Plertal i Rigsdagen, og vi vide alle, at det, det har udrettet, har været at drive de øvrige Partier frem. Men naar den højtærede Finansminister gaar videre og siger, at Socialdemokratiet ikke har nogen som helst Grund til at frygte, at Venstre ikke vil opretholde det, som det for en stor Del selv har skabt, er han jo bleven stærkt desavoueret af sin Kollega, Indenrigsministeren. Thi det var jo den korte Mening af den højtærede Indenrigsministers lange Tale, at Alderdomsunderstøttelsen i sin nuværende Skikkelse skal bortfalde og erstattes ved en Tvangsforsikring for Alderdom og Invaliditet, som Befolkningen selv skal betale ved en, jeg bruger Ordet, Kopskat, der vil komme til at beløbe sig til op mod en Snes Millioner Kroner om Aaret, som skulle udrædes med et lige stort Beløb, saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, af Arbejdsmanden og Lensgreven, af Sydpigen og Etatsraaddatteren. Den højtærede Indenrigsminister hævdede ganske vist, at denne vældige Udskrivning var ikke nogen Skat, det var en Forsikringspræmie, og naar en Mand forsikrer sig mod Sygdom, Alderdom eller Invaliditet og betaler en Præmie derfor, er det noget ganske andet, end naar han betaler en Skat. Ja, det kan den højtærede Indenrigsminister have Ret i, hvis Talen er om en frivillig Præmie, men det er der jo ikke Tale om her. Her er der Tale om en